

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ 2022
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΑ *BOOKPAGE*, *BOOKLIST*, *AMAZON*

ΑΒΒΥ JIMENEZ

«Η JIMENEZ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΤΑΛΕΝΤΟ!»

Emily Henry, συγγραφέας

Από άλλον κόσμο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Από άλλον κόσμο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Part of Your World
Από τις Εκδόσεις Forever, Νέα Υόρκη 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Abby Jimenez
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μυρτώ Ταπεινού
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sarah Congdon
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Γωγώ Τρικεριώτη

© Abby Jimenez, 2022
© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc., 2022
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5543-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ABBY JIMENEZ

Από άλλον κόσμο

Μετάφραση: Κλαίρη Θεοδώρου

Αλέξις

Νυχτοπεταλούδες φτερούγιζαν μπροστά στα φώτα των προβολέων μου, που πέφτανε πάνω από τα μακριά χορτάρια του χαντακιού. Κρατούσα ακόμη το τιμόνι σφιχτά και η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Είχα στρίψει απότομα για ν' αποφύγω ένα ρακούν που πετάχτηκε μέσα στην ομίχλη και ντεραπάρισα σ' ένα χαμηλό ανάχωμα στην άκρη του δρόμου. Ήμουν εντάξει. Σοκαρισμένη, αλλά εντάξει. Προσπάθησα να βάλω όπισθεν, όμως οι ρόδες μου γυρνούσαν χωρίς να γλιστράνε. Πιθανότατα είχαν κολλήσει στη λάσπη. Πφφ... Έπρεπε να είχα αγοράσει εκείνο το SUV αντί για το σεντάν. Έσβησα τη μηχανή, άναψα τ' αλάρι και κάλεσα την οδική βοήθεια. Μου είπαν ότι η αναμονή θα διαρκούσε περίπου μία ώρα.

Τέλεια. Απλώς τέλεια.

Είχα άλλες δύο ώρες διαδρομή μέχρι το σπίτι μου και τώρα ήμουν κολλημένη σ' ένα απόμερο σημείο μεταξύ του γραφείου κηδειών στο Σένταρ Ράπιντς της Αϊόβα, απ' όπου είχα μόλις φύγει, και του σπιτιού μου στη Μινεάπολη. Πεινούσα, έπρεπε να πάω στην τουαλέτα κι επιπλέον φορούσα ολόσωμο σπάντεξ. Ένα θεαματικό φινάλε για τη χειρότερη εβδομάδα που είχα ποτέ περάσει.

Τηλεφώνησα στην καλύτερή μου φίλη, την Μπρι. Απάντησε με το πρώτο χτύπημα.

«Λοιπόν; Πώς πήγε η σκατοβδομάδα;»

«Βασικά μπορώ να σου πω πώς τελείωσε», είπα ρίχνοντας πίσω το κάθισμά μου. «Μόλις έριξα το αυτοκίνητό μου σ' ένα χαντάκι».

«Άουτς. Είσαι καλά;»

«Ναι».

«Κάλεσες οδική βοήθεια;»

«Κάλεσα. Μια ώρα αναμονή. Και φοράω σπάντεξ».

Ξεφύσησε μέσα απ' τα δόντια της. «Φοράς τα εσώρουχα του Σατανά; Δεν άλλαξες πριν φύγεις; Πρέπει να έφυγες αποκεί σαν κυνηγημένη. Πού είσαι;» με ρώτησε.

Κοίταξα έξω απ' το παρμπρίζ. «Δεν έχω ιδέα. Κυριολεκτικά στη μέση του πουθενά. Δεν υπάρχουν καν φώτα στον δρόμο».

«Το αυτοκίνητο είναι σε άσχημη κατάσταση;»

«Δεν ξέρω», είπα. «Δεν έχω βγει έξω να κοιτάξω. Δε νομίζω, πάντως». Μετακινήθηκα στη θέση μου νιώθοντας εξαιρετικά άβολα. «Ξέρεις κάτι; Περίμενε λίγο. Θα βγάλω το σπάντεξ».

Έβγαλα τη ζώνη μου κι έγειρα το κάθισμα στη μεγαλύτερη δυνατή κλίση. Έβγαλα τις γόβες μου, τις πέταξα στην πλευρά του συνοδηγού και μετά άρχισα να κατεβάζω το φερμουάρ μου. Κατέβασα τις τιράντες του σπάντεξ και τεντώθηκα τέρμα πίσω σηκώνοντας το μαύρο κοκτέιλ φόρεμα πάνω απ' τους γοφούς μου και γαντζώνοντας συγχρόνως τους αντίχειρές μου στο πάνω μέρος του σπάντεξ μου.

Δεν υπήρχε ψυχή εδώ τριγύρω. Εδώ και μισή ώρα δεν είχα δει άλλο αυτοκίνητο στον δρόμο. Μόλις άρχισα όμως να κατεβάζω το σπάντεξ, δυνατοί προβολείς φώτισαν το πίσω μέρος του αυτοκινήτου μου... γιατί φυσικά και θα εμφανιζόταν κάποιος ακριβώς εκείνη τη στιγμή.

«Γαμώτο!» μουρμούρισα βαριανασαίνοντας, προσπαθώντας να κάνω πιο γρήγορα.

Ήταν σαν να προσπαθούσες να βγεις μέσα από μια ολόσωμη αντιθρομβωτική κάλτσα, ενώ κάποιος σε χρονομετρού-

σε. Άκουσα μια πόρτα αυτοκινήτου να κλείνει κι άρχισα να παλεύω σαν τρελή με το σπάντεξ που είχε εγκλωβιστεί κάπου στα γόνατά μου, ακριβώς κάτω από το τιμόνι, και πρόλαβα να το κλοτσήσω μακριά μου τη στιγμή που κάποιος έφτασε στο παράθυρό μου.

Ένας μεγάλος μαλλιαρός σκύλος πετάχτηκε από το πουθενά και πήδηξε στην πόρτα μου κοιτάζοντάς με. Στη συνέχεια, ένας μουσάτος λευκός τύπος που φορούσε τζιν μπουφάν με μάλλινο γιακά ήρθε πίσω του.

«Κάτω, Χάντερ!» είπε τραβώντας τον σκύλο απ' το αυτοκίνητό μου. Χτύπησε το τζάμι με τις αρθρώσεις των δαχτύλων του. «Ει, είσαι καλά;»

Το φερμουάρ μου ήταν ακόμη μισάνοιχτο και το φόρεμά μου είχε σηκωθεί σχεδόν μέχρι το κιλοτάκι μου. «Μια χαρά», απάντησα, τραβώντας το φόρεμα πάνω από τους μηρούς μου και στρέφοντας τη γυμνή μου πλάτη προς την πλευρά του συνοδηγού. «Ρακούν».

Έβαλε το χέρι στο αυτί του. «Συγγνώμη; Δε σ' ακούω».

Άνοιξα το παράθυρο λίγα μόλις εκατοστά. «Αναγκάστηκα να κάνω ελιγμό για ν' αποφύγω ένα ρακούν. Είμαι καλά», είπα ξανά, πιο δυνατά. Εκείνος φαινόταν να το διασκεδάζει.

«Ναι, έχουμε πολλά τέτοια εδώ τριγύρω. Θέλεις να σε ρυμουλκήσω;»

«Έχω ήδη καλέσει οδική βοήθεια. Αλλά ευχαριστώ».

«Αν κάλεσες γερανό, σημαίνει πως περιμένεις τον Καρλ», είπε. «Μπορεί να περιμένεις αρκετή ώρα». Έκανε ένα νεύμα προς τον δρόμο. «Έχει πιει ήδη μια εξάδα μπίρες στο μπαρ εδώ πιο κάτω, όπου μαζεύονται και τα πίνουνε όλοι οι βετεράνοι».

Έκλεισα τα μάτια μου κι αναστέναξα κουρασμένα. Όταν τ' άνοιξα, ο άντρας χαμογελούσε.

«Δώσε μου ένα λεπτό και θα σε ρυμουλκήσω».

Δεν περίμενε να του απαντήσω, απλώς προχώρησε προς το

πίσω μέρος του αυτοκινήτου μου. Μπόρεσα επιτέλους να κουμπωθώ βιαστικά και σήκωσα ξανά το τηλέφωνό μου. «Κάποιος τύπος θα με ρυμουλκήσει», ψιθύρισα στην Μπρι.

Γύρισα προς τα πίσω προσπαθώντας να δω τις πινακίδες του, αλλά οι προβολείς του με τύφλωναν. Άκουσα έναν μεταλλικό κρότο απέξω. Ο σκύλος ανέβηκε πάλι στην πόρτα μου για να με κοιτάξει μέσα απ' το παράθυρο. Η κοντή φουντωτή ουρά του άρχισε να κουνιέται πέρα δώθε και ο σκύλος άρχισε να γαβγίζει.

«Σκύλος είναι αυτός;» ρώτησε η Μπρι.

«Ναι. Είναι αυτού του τύπου», είπα κουνώντας το κεφάλι μου στον σκύλο που τώρα έγλειφε το τζάμι.

«Γιατί είσαι τόσο λαχανιασμένη;»

«Πάλευα να βγάλω το σπάντεξ μου όταν εμφανίστηκε», είπα, αφού το άρπαξα απ' το πάτωμα και το έβαλα στην τσάντα μου. «Ήμουν μισόγυμνη όταν ήρθε στο παράθυρο.»

Γέλασε τόσο δυνατά που αναγκάστηκα να κατεβάσω το τηλέφωνο από τ' αυτί μου. «Δεν είναι αστείο», ψιθύρισα.

«Ίσως όχι για σένα», είπε εξακολουθώντας να γελάει. «Λοιπόν, πώς είναι αυτός ο τύπος; Είναι κανέναν ανατριχιαστικός ψυχάκι;»

«Όχι. Είναι κάπως νόστιμος», είπα προσπαθώντας να δω απ' τον πλαϊνό μου καθρέφτη τι ακριβώς έκανε εκεί πίσω.

«Αχά! Κι εσύ σε τι κατάσταση είσαι αυτήν τη στιγμή;»

Μου έριξα μια προσεκτική ματιά. «Μαλλιά και μακιγιάζ άψογα, μαύρο φόρεμα κατάλληλο για κηδεία.»

«Το Dolce & Gabbana;»

«Ναι.»

«Απολύτως σέξι, δηλαδή! Θα μείνω στη γραμμή μαζί σου, σε περίπτωση που αποπειραθεί να σε δολοφονήσει.»

«Χα, χα. Ευχαριστώ». Έγειρα και πάλι πίσω στο κάθισμά μου.

«Λοιπόν, πώς ήταν η κηδεία; Χάλια;» με ρώτησε η Μπρι.

Αναστέναξα βαθιά. «Ήταν πολύ χάλια. Όλοι με ρωτούσαν συνέχεια πού είναι ο Νιλ». «Τι τους είπες;»

«Τίποτα. Ότι χωρίσαμε και ότι δεν ήθελα να το συζητήσω. Για κανέναν λόγο δε θα έπιανα αυτήν την κουβέντα με κανέναν τους. Και φυσικά ο Ντέρεκ δεν εμφανίστηκε».

«Κοίτα καιρό που βρήκε να είναι στην Καμπότζη. Χάνει όλη την πλάκα», είπε η Μπρι.

Ο δίδυμος αδελφός μου είχε ανέκαθεν την τάση ν' αποφεύγει τα οικογενειακά δράματα. Βέβαια, δεν μπορώ να πω πως όφειλε να είχε προβλέψει ότι η θεία Λιλ θα πέθαινε ξαφνικά στο γηροκομείο κι ότι κάπως έτσι εγώ θα κατέληγα ολομόναχη στον λάκκο με τα λιοντάρια, στην τριήμερη οικογενειακή συγκέντρωση δηλαδή, όπως κατέληξε η συγκεκριμένη κηδεία. Παρ' όλα αυτά, ήταν εντελώς προβλέψιμο ότι δε θα εμφανιζόταν.

Κατέβασα το παράθυρο μερικά εκατοστά ακόμα, για να μπορέσω να χαϊδέψω τον σκύλο. Είχε φουντωτά φρύδια που θύμιζαν γέρικα ανθρώπινα και μεγάλα χρυσαφιά μάτια που τον έκαναν να φαίνεται ξαφνιασμένος που με είδε.

«Η μαμά τα πήγε περίφημα με τον επικήδειο», είπα χαϊδεύοντας το αυτί του σκύλου. «Δε με εκπλήσσει».

«Κι ο Νιλ μού έστειλε μηνύματα όλη την ώρα».

«Ούτε αυτό με εκπλήσσει. Αν έχει κάτι άφθονο αυτός ο άνθρωπος, αυτό είναι το θράσος. Του απάντησες;»

«Εμ, όχι», είπα.

«Ευτυχώς».

Κι άλλος μεταλλικός κρότος απέξω.

«Εντάξει, λοιπόν άκου», είπε η Μπρι. «Σκεφτόμουν να βγούμε διπλό ραντεβού, όταν γυρίσεις».

Έβγαλα ένα βογκητό παραίτησης.

«Άκουσέ με. Δε θα είναι καθόλου περίπλοκο». Ακουγόταν πολύ περίπλοκο.

«Θα διαλέξουμε και οι δύο τους πιο σέξι τύπους που μπορούμε να βρούμε στο Tinder. Πιθανότατα κάποιον απ' αυτούς που γουστάρουν να ποζάρουν κρατώντας τεράστια ψάρια που δήθεν έχουν μόλις ψαρέψει, αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Θα τους πάμε στο καφέ έξω απ' το γραφείο του Νικ, εκεί όπου τρώει το μεσημεριανό του κάθε μέρα στις έντεκα και μισή. Κι όταν εμφανιστεί ο Νικ, θα το παίξουμε έκπληκτες που συναντηθήκαμε. Εσύ θα προσποιηθείς ότι σκόνταψες και θα χύσεις κατά λάθος κόκκινο κρασί στο πουκάμισό του, ενώ εγώ θα χαμουρεύομαι με το ραντεβού μου».

Πνίγηκα στα γέλια.

«Όσο και να θέλω να σε βοηθήσω να καταστρέψεις τα ρούχα του μελλοντικού πρώην συζύγου σου», είπα εξακολουθώντας να χαχανίζω, «δεν πρόκειται να βγω ραντεβού στο άμεσο μέλλον. Δε χρειάζομαι κανέναν άντρα στη ζωή μου αυτήν τη στιγμή. Ή ίσως κι οποιαδήποτε στιγμή».

Άρχισε να με κοροϊδεύει. «Ναι, ξέρω, είμαστε όλες μας δυνατές κι ανεξάρτητες γυναίκες, μέχρι ν' αρχίσει να χτυπάει ο συναγερμός καπνού στις τρεις τα ξημερώματα στο πανύψηλο ταβάνι και να μην υπάρχει κανείς άλλος να τον κοπανήσει με το κοντάρι της σκούπας εκτός από σένα».

Ρουθούνισα ενοχλημένη.

«Σοβαρά όμως τώρα», είπε. «Ποτέ στο παρελθόν δεν υπήρξαμε συγχρόνως ελεύθερες. Πρέπει να το εκμεταλλευτούμε αυτό. Να περάσουμε ένα καυτό κοριτσιίστικο καλοκαίρι. Θα μπορούσε να 'χει πολλή πλάκα».

«Νομίζω ότι η διάθεσή μου αυτήν τη στιγμή παραπέμπει περισσότερο σ' ένα καλοκαίρι για τα *Χρυσά Κορίτσια* παρά για τα καυτά κορίτσια».

Το επεξεργάστηκε για λίγο. «Εντάξει, δε μου ακούγεται κακό».

Άκουσα κι άλλο γδούπο απέξω κι ένιωσα το αυτοκίνητο να

κινείται, σαν ο τύπος να κολλούσε κάτι στον προφυλακτήρα.

«Πάμε για ποτάκια αύριο;» με ρώτησε η Μπρι.

«Τι ώρα; Έχω πιλάτες».

«Αργότερα».

«Ναι, αμέ».

Παρατήρησα κίνηση στον πλαϊνό καθρέφτη. Ο άντρας είχε αρχίσει να περπατάει πάλι προς το μέρος μου. Σταμάτησα να χαϊδεύω τον σκύλο κι ανέβασα το παράθυρο, αφήνοντάς το μόνο μια σπιθαμή ανοιχτό.

«Να σου πω», ψιθύρισα στην Μπρι. «Έρχεται πάλι ο τύπος. Περίμενε λίγο».

Ο άντρας απομάκρυνε ξανά τον σκύλο του από τ' αυτοκίνητό μου κι έσκυψε για να μου μιλήσει απ' το τζάμι. «Μπορείς να βάλεις το αυτοκίνητο σε νεκρά;» ρώτησε μέσα απ' τη χαρμάδα του ενός εκατοστού.

Έγνεψα καταφατικά.

«Μόλις σε τραβήξω έξω, σβήσε τη μηχανή και πάρακαρέ το ώσπου να βγάλω τις αλυσίδες».

Έγνεψα και πάλι και τον είδα να πηγαίνει προς το φορτηγάκι του. Ακούστηκε μια πόρτα να κλείνει και η μηχανή να παίρνει μπρος. Τότε, το αυτοκίνητό μου τραντάχτηκε και βγήκε απ' το χαντάκι τσουλώντας αργά πίσω στον δρόμο. Ο τύπος αυτή τη φορά ήρθε μπροστά απ' το αυτοκίνητο κρατώντας έναν φακό και τσέκαρε τον προφυλακτήρα.

Μια νυχτοπεταλούδα προσγειώθηκε στο καπό μου και κάθισε εκεί εντελώς ακίνητη, ενώ ο άνδρας έσκυψε για να ελέγξει τα ελαστικά μου. Στη συνέχεια, έσβησε το φως του φακού και πήγε πάλι πίσω απ' το αυτοκίνητο. Ακούστηκαν κι άλλοι μεταλλικοί ήχοι από αλυσίδες και, ένα λεπτό αργότερα, ξαναήρθε στο παράθυρο.

«Κοίταξα το αυτοκίνητο προσεκτικά. Δε βλέπω κάποια ζημιά. Μπορείς να συνεχίσεις άνετα την πορεία σου».

«Ευχαριστώ πολύ», είπα και πέρασα δύο χαρτονομίσματα των είκοσι δολαρίων από τη χαραμάδα.

Μου χαμογέλασε διασκεδάζοντας ολοφάνερα με την κίνησή μου. «Οι υπηρεσίες μου είναι δωρεάν. Σου εύχομαι ασφαλείς διαδρομές».

Γύρισε στο φορτηγάκι του και κόρναρε, σηκώνοντας φιλικά το χέρι του προς το μέρος μου. Χάθηκε μες στην ομίχλη.

Ντάνιελ

Εκατό δολάρια αν την πείσεις να φύγει μαζί σου», είπε ο Νταγκ, δείχνοντας προς το μέρος της κοκκινομάλλας που καθόταν στο μπαρ.

Ήταν η γυναίκα που είχα ρυμουλκήσει απ' το χαντάκι πριν από μισή ώρα. Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, είχε μπει στο στέκι των βετεράνων, το τοπικό μπαρ. Ήταν εννιά το βράδυ μιας απριλιάτικης Τρίτης, πράγμα που σήμαινε ότι όλη η πόλη ήταν μαζεμένη στο μπαρ. Το χιόνι είχε λιώσει και πλέον διανύαμε κι επισήμως τη μη τουριστική σεζόν. Τα πάντα εκτός από ένα εστιατόριο, το Ντάνιερ της Τζέιν, κι αυτό το μπαρ θα παρέμεναν κλειστά, μέχρι να ζεσταθεί το ποτάμι. Το εστιατόριο είχε κλείσει ήδη από τις οχτώ. Οι τουρίστες είχαν φύγει προ πολλού, οπότε αυτή η καημένη κι εντελώς ανυποψίαστη γυναίκα όχι μόνο ξεχώριζε σαν τη μύγα μες στο γάλα, αλλά ήταν ίσως και η μοναδική σ' αυτήν τη μικρή πόλη που ούτε ήταν συγγενής ούτε είτε είχε μεγαλώσει εδώ μαζί μας. Άρα θα τη διεκδικούσαν όλοι ανελέητα.

Ειρωνεύτηκα τον κολλητό μου, όσο έτριβα στο τεμπεσίρι την άκρη της στέκας μου. «Από πότε εσύ έχεις εκατό δολάρια;»

Ο Μπράιαν γέλασε απ' την μπάρα όπου καθόταν. «Από πότε έχεις πέντε δολάρια; Κι αν έχεις, θα σου πρότεινα να τα δώσεις σ' εμένα. Ακόμη μου χρωστάς από τα ποτά που ήπιαμε τις προάλλες».

«Καλή τύχη σε αυτό», μουρμούρισα.

Ο Νταγκ μάς έκανε κωλοδάχτυλο. «Τα έχω, όπως έχω και τα πέντε δολαριά σου, μαλάκα», είπε στον Μπράιαν. «Εξάλλου, δεν πρόκειται να πληρώσω όλο το στοίχημα. Οι χαμένοι θα βάλουν από πενήντα δολάρια ο καθένας κι όποιος την πείσει να έρθει σπίτι σου, τα παίρνει όλα».

«Αφήστε την ήσυχη», είπα εκτελώντας τη βολή μου. Οι μπάλες σκόρπισαν πάνω στο τραπέζι του μπιλιάρδου κι αυτή με τον αριθμό έξι μπήκε στη γωνιακή τρύπα. «Αυτή η γυναίκα δεν πρόκειται να φύγει με κανέναν αποδώ μέσα. Πιστέψτε με».

Γυναίκες σαν αυτήν δεν ήθελαν να έχουν καμία σχέση με τύπους σαν κι εμάς.

Το αυτοκίνητο που είχα βγάλει απ' το χαντάκι ήταν μια Μερσεντές. Κόστιζε περισσότερα απ' όσα βγάζαμε και οι τρεις μαζί σ' ένα χρόνο. Για να μην αναφέρω ότι ήταν ντυμένη σαν να πήγαινε σε κοκτέιλ πάρτι, σε κάποιο γιοτ. Φανταχτερό φόρεμα, τεράστια διαμαντένια σκουλαρίκια, διαμαντένιο βραχιόλι. Ήταν ξεκάθαρο ότι απλώς περνούσε απ' την πόλη μας, χωρίς να έχει καμία πρόθεση να σταματήσει. Στην πραγματικότητα, μου έκανε εντύπωση που είχε επιλέξει να φάει εδώ αντί να οδηγήσει άλλα σαράντα πέντε λεπτά μέχρι το Ρότσεστερ. Το στέκι των βετεράνων δεν ήταν ακριβώς αυτό που λέμε κυριλέ εστιατόριο.

Ο Νταγκ έβγαξε ήδη χρήματα απ' το πορτοφόλι του.

«Δεν ενδιαφέρομαι», είπα βάζοντας με την ησυχία μου την μπάλα με τον αριθμό οχτώ σε μια από τις πλαϊνές τρύπες. «Δε μου αρέσει να βάζω στοιχήματα που αφορούν άλλους ανθρώπους. Η κοπέλα δεν είναι αντικείμενο».

Ο Νταγκ μού κούνησε το κεφάλι. «Τουλάχιστον προσπάθησε να διασκεδάσεις λιγάκι».

«Μα διασκεδάζω».

«Αλήθεια; Από τότε έχεις να καυταντίσεις με κάποια;» ρώ-

τησε ο Νταγκ. «Πόσος καιρός έχει περάσει; Νομίζω γύρω στους τέσσερις μήνες από τη Μέγκαν και μετά, σωστά;»

«Δε μ' ενδιαφέρει η καυλάντα. Ευχαριστώ, πάντως».

Συνειδητοποιώντας πως δεν είχε νόημα να προσπαθήσει να τον μεταπεισει, ο Νταγκ έστρεψε την προσοχή του στον Μπράιαν. «Λοιπόν, λέγε. Εκατό δολάρια».

Ο Μπράιαν έριξε σχεδόν αμέσως μια ματιά στη Λιζ, που εργαζόταν πίσω απ' το μπαρ.

Ο Νταγκ κοίταξε ψηλά απαυδισμένος. «Είναι παντρεμένη. ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ. Πρέπει να το ξεπεράσεις. Έχει αρχίσει να γίνεται λυπηρό όλο αυτό. Μπες σε καμιά εφαρμογή για ραντεβού ή τίποτα τέτοιο». Ο Νταγκ έγειρε το ποτήρι με τ' αναψυκτικό του προς το μέρος του Μπράιαν. «Γνώρισα δίδυμες στο Tinder την περασμένη βδομάδα. *Δίδυμες*». Ανεβοκατέβαζε τα φρύδια του.

Έριξα την επόμενη βολή μου. «Αλήθεια; Κατάφερες ν' απογοητεύσεις δύο γυναίκες ταυτόχρονα;»

Ο Μπράιαν έβαλε τα γέλια.

Ο Νταγκ συνέχισε αγνοώντας με. «Μιλάω σοβαρά, φίλε. Δεν πρόκειται ν' αφήσει τον άντρα της. Ξεκόλλα και κοίτα τον εαυτό σου».

Ο Μπράιαν κοίταξε τη Λιζ. Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα του μπαρ και μπήκε μέσα ο Τζέικ φορώντας την αστυνομική του στολή.

Σταματήσαμε όλοι ότι κάναμε και τον παρακολουθήσαμε να κατευθύνεται προς το μπαρ. Άνοιξε δρόμο μέσ' απ' τον κόσμο, χτυπώντας φιλικά τις πλάτες των θαμώνων και χαιρετώντας τους πιο δυνατά απ' όσο χρειαζόταν, απλώς για να βεβαιωθεί ότι όλοι θα προσέξουμε πως μας τίμησε με την παρουσία του.

Πέρασε πίσω απ' τον πάγκο σαν να του ανήκε το μαγαζί, τράβηξε τη Λιζ στην αγκαλιά του, φιλώντας τη με φόρα. Κραυγές ενθουσιασμού γέμισαν το μαγαζί, ενώ ο Νταγκ κι εγώ κοιταχτήκαμε κατευθείαν. Τι μαλάκας.

Στράφηκα προς τον Μπράιαν και πρόλαβα να διακρίνω τον πόνο που αλλοίωσε στιγμιαία τα χαρακτηριστικά του προσώπου του.

Γαμώτο μου, ίσως ο Νταγκ να είχε δίκιο. Όχι ότι τα στοιχεία περι γυναικών ήταν η λύση, αλλά ο Μπράιαν έπρεπε να ξεπεράσει όλη αυτήν τη μαλακία. Η Λιζ δε θ' άφηνε τον Τζέικ, αν και θα 'πρεπε.

Ο Μάικ πέρασε από δίπλα μας καθώς πήγαινε στο μπάνιο και ο Νταγκ τού έγνεψε. «Γεια σου, Μάικ! Εκατό δολάρια, αν την πείσεις να φύγει μαζί σου», είπε δείχνοντάς του τη γυναίκα στο μπαρ.

Ο Μάικ σταμάτησε και την κοίταξε μέσα απ' τα γυαλιά του. Πρέπει να του άρεσε αυτό που είδε, γιατί έβγαλε το πορτοφόλι του. «Δε μου φαίνεται και πολύ δίκαιο. Θα πάρω εκατό δολάρια και μια όμορφη γυναίκα μαζί».

Γέλασα και κοίταξα το ρολόι μου. «Πρέπει να φύγω. Πρέπει να ταΐσω το παιδί», είπα βάζοντας τη στέκα μου στην άκρη.

Ο Νταγκ βόγκηξε απογοητευμένος. «Κάθε γαμημένη φορά τα ίδια». Έκανε σαν να με διώχνει. «Πολύ καλά. Τράβα φύγε, λοιπόν». Μετά κοίταξε πάνω απ' τον ώμο μου προς το μπαρ κι έδειξε γνέφοντας τη γυναίκα. «Πες μια καλή κουβέντα για μένα φεύγοντας, εντάξει;»

«Δηλαδή θέλεις να της πω ψέματα;» ρώτησα κρεμώντας το μπουφάν μου στον ώμο.

Ο Μπράιαν κι ο Μάικ γέλασαν. Ο Νταγκ με αγνόησε κι ακούμπησε τη στέκα του πάνω στο τραπέζι. «Πάω να πάρω το μυστικό μου όπλο».

Γέλασα κι εγώ και κατευθύνθηκα προς το μπαρ, κουνώντας απαξιωτικά το κεφάλι μου.

Αλέξις

Λοιπόν;» ρώτησε η μπαργούμαν, όσο σκούπιζε τον πάγκο. Είχε ξανθά μαλλιά, ένα τατουάζ μ' ένα τριαντάφυλλο στον καρπό της και φορούσε ένα σέξι ροζ κραγιόν. Όμορφη. Τ' όνομά της ήταν Λιζ.

Κοίταξα το μενού που μου είχε δώσει. «Τι προτείνεις;» ρώτησα, αφού καμία από τις επιλογές δε μου άρεσε ιδιαίτερα. Σχεδόν τα πάντα ήταν τηγανητά.

«Το τσίλι κον κάρνε είναι σπιτικό», απάντησε.

Σούφρωσα τα χείλη μου. «Δεν τρελαίνομαι για τα πικάντικα».

Η ομίγλη έξω είχε πυκνώσει τόσο πολύ που ήξερα ότι δε θα κατάφερα να φτάσω στο σπίτι πριν η ανάγκη μου για φαγητό και τουαλέτα γίνει απελπιστική. Το μοναδικό βενζινάδικο στην πόλη είχε κλείσει, οπότε δεν μπορούσα να χρησιμοποιήσω το μπάνιο του ή να πάρω κάποιο σνακ. Το Google με είχε κατευθύνει στο μοναδικό ανοιχτό μέρος σε ακτίνα ογδόντα χιλιομέτρων, το μπαρ δηλαδή που είχε αναφέρει κι ο τύπος με το φορτηγάκι.

Το μαγαζί ήταν... *παρακμιακό*. Τα τραπέζια δεν ταίριαζαν με τις φτηνιάρικες καρέκλες. Στους τοίχους υπήρχαν σπασμένα διαφημιστικά καδράκια μπύρας, ψευτο αντίκες, μαζί με καδραρισμένα μετάλλια κι ασπρόμαυρες φωτογραφίες βετεράνων. Το «Benny and the Jets» ακουγόταν από ένα παλιό τζουκ

μποξ στον τοίχο. Ένα τεράστιο κεφάλι ελαφιού ήταν κρεμασμένο πάνω απ' το μπαρ και τα κέρατά του ήταν στολισμένα με πολύχρωμα χριστουγεννιάτικα φωτάκια. Τα πάντα εδώ μέσα ήταν φθαρμένα και πολυκαιρισμένα. Υπό κανονικές συνθήκες, δε θα πατούσα το πόδι μου εδώ σε καμία των περιπτώσεων.

Μια σχεδόν ετοιμόγεννη νεαρή γυναίκα ήρθε δίπλα στη Λιζ και πέρασε την κάρτα της στη ταμειακή μηχανή, στηρίζοντας με το άλλο χέρι τη μέση της.

«Φεύγεις, Χάνα;» ρώτησε η Λιζ, ενώ σέρβιρε μια βαρελίσια μπύρα.

«Ναι». Έκανε μια γκριμάτσα. «Το μωρό έχει το πόδι του πάνω στην κύστη μου».

«Θα φυλάξω τα φιλοδώρηματά σου στο γραφείο», είπε η Λιζ. Μετά, με κοίταξε ξανά. «Κρίμα που δεν πέρασες αποδώ πιο νωρίς. Θα είχες προλάβει το εστιατόριο. Οι επιλογές σ' εμάς είναι περιορισμένες, μέχρι να έρθει πάλι το καλοκαίρι και να επιστρέψουν οι τουρίστες».

«Τουρίστες;» ρώτησα.

«Ναι. Είμαστε πάνω στον ποταμό Ρουτ. Άσε που απέχουμε μόνο δύο ώρες με αυτοκίνητο από τις Δίδυμες Πόλεις της Μινεσότα, οπότε έχουμε πολλούς επισκέπτες που έρχονται για Σαββατοκύριακο. Αυτήν την εποχή εδώ είμαστε μόνο οι ντόπιοι. Κι όλοι βρισκόμαστε σ' αυτό το μπαρ. Όσοοσοι μας. Και οι τριακόσιοι πενήντα». Γέλασε δείχνοντάς μου το γεμάτο μπαρ.

Έκανα μια περιστροφή με το σκαμπό μου. Αλήθεια ήταν. Δεν υπήρχε ούτε ένα άδειο κάθισμα σε όλο το μαγαζί. Καθώς σάρωνα με το βλέμμα το πλήθος, εντόπισα δίπλα στο μπιλιάρδο τον τύπο που με είχε ρυμουλκήσει νωρίτερα.

Ήταν *όντως* νόστιμος.

Τώρα που είχε βγάλει το μπουφάν του, μπορούσα να δω ότι είχε κι ωραίο σώμα. Είχε αυτό το στιβαρό στιλ ξυλοκόπου. Γέ-

νια, σκούρα καστανά μαλλιά, καστανά μάτια, λακκάκια. Ήταν ψηλός και φορούσε καρδ πουκάμισο και τζιν. Τα μανίκια του ήταν σηκωμένα και είχε πολύχρωμα τατουάζ και στους δύο πήχεις.

Γύρισα από την άλλη, προτού πάρει είδηση πως τον κοιτούσα.

Ένα κουδούνι ακούστηκε να χτυπάει και η Λιζ κοίταξε πάνω απ' το κεφάλι μου. Μια σπίθα εκνευρισμού άστραψε στο πρόσωπό της, αμέσως όμως χαμογέλασε. Γύρισα πάλι προς τα πίσω ακολουθώντας το βλέμμα της. Ένας αστυνομικός έμπαινε εκείνη την ώρα· ένας όμορφος αστυνομικός. Ήταν ψηλός, πολύ πάνω από 1,80, με καστανά μάτια και πυκνά καστανά μαλλιά. Το γυμνασμένο σώμα του ξεχώριζε μέσ' απ' τη σκούρα του στολή. Το όπλο του κρεμόταν στη θήκη του γοφού του κι ένα χρυσό σήμα ήταν καρφωμένο στο στήθος του. Φορούσε βέρα.

«Γεια σου, μωράκι». Η Λιζ τού χαμογέλασε κι εκείνος πέρασε πίσω απ' τον πάγκο. Έσκυψε και της έδωσε ένα φιλί. Κάποιοι σφύριξαν.

Της σήκωσε το πιγούνι. «Έφερα το φούτερ σου», είπε κοιτάζοντάς τη στα μάτια. Της έδωσε έναν τσαλακωμένο όγκο από λευκό ύφασμα. «Το ξέχασες στο περιπολικό».

«Είσαι τόσο γλυκός», είπε η Λιζ κοιτάζοντας το ρούχο. «Α, Τζέικ, αποδώ η...». Σταμάτησε συνειδητοποιώντας πως δεν της είχα πει τ' όνομά μου. Ο Τζέικ γύρισε προς το μέρος μου κι έδειχνε σαν να είχε μόλις αντιληφθεί την παρουσία μου.

«Αλέξιος», είπα. «Χάρηκα για τη γνωριμία».

«Καλώς ήρθες στο Γουακάν». Το πρόφερε κάπως μακρόσυρτα. «Πρέπει να φύγω», είπε στη γυναίκα του. «Θα έρθω να σε πάρω τα μεσάνυχτα». Τη φίλησε και μου έγνεψε με το κεφάλι πριν φύγει.

Ξεφύσησα και κοίταξα ξανά το μενού. Σκεφτόμουν μήπως έφευγα χωρίς να παραγγείλω τελικά. Τίποτα δε μου φαινόταν

καλό. «Λοιπόν, εκτός από το τσίλι κον κάρνε, τι άλλο θα μου πρότεινες να δοκιμάσω;» ρώτησα.

«Γεια», ακούστηκε μια ανδρική φωνή πίσω μου, απευθυνόμενη στη Λιζ. «Θα ήθελα να πληρώσω». Κοίταξα προς τα πάνω. Ήταν ο τύπος με το φορηγάκι.

Η Λιζ τού χαμογέλασε. «Νωρίς νωρίς πας για ύπνο, ε;»

«Πρέπει να ταΐσω το παιδί», είπε. Μετά γύρισε προς το μέρος μου και χαμογέλασε. «Γεια σου».

«Γεια», είπα κι εγώ, γυρνώντας προς το μέρος του. «Να που ξανασυναντιόμαστε».

«Και κάτω από πολύ καλύτερες συνθήκες».

Χαμογέλασα. «Σ' ευχαριστώ για νωρίτερα. Δε χρειαζόταν να μπει σε τόσο κόπο».

«Νομίζω πως χρειαζόταν». Έγνεψε προς το μέρος ενός άντρα με κόκκινα μάτια και χαμένο βλέμμα. Καθόταν στην άκρη του μπαρ, μ' επτά άδεια ποτήρια μπίρας μπροστά του.

«Αυτός είναι ο ιπλότης που θα ερχόταν να σε σώσει με τον λαμπερό γερανό του».

Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Δηλαδή θα έμενα εκεί όλη νύχτα».

«Μπα, όλο και κάποιος από μας θα είχε σταματήσει. Αλλά θα περιμένες πεντέξι ώρες, το πολύ».

Γέλασα και μου χαμογέλασε. «Είμαι ο Ντάνιελ», είπε δίνοντάς μου το χέρι του.

«Αλέξις», αποκρίθηκα ανταποδίδοντας τη χειραψία. Η παλάμη του ήταν τραχιά και ζεστή.

«Νομίζω ότι πρέπει να σε προειδοποιήσω», είπε αφήνοντας το χέρι μου και γέροντας πάνω στο μπαρ. «Βλέπεις αυτούς τους τύπους εκεί πέρα;» ρώτησε και μου έδειξε τρεις άντρες που ήταν μαζεμένοι γύρω απ' το τραπέζι του μπιλιάρδου. «Έχουν βάλει στοίχημα ότι μπορούν να σε πείσουν να φύγεις μ' έναν απ' αυτούς».

Η Λιζ αναστέναξε πίσω απ' το ταμείο. «Πόσο μαλάκες»,

μουρμούρισε περνώντας την κάρτα στην ταμειακή. «Ακόμα κι ο Μπράιαν;» ρώτησε.

«Όχι, μόνο ο Μάικ κι ο Νταγκ. Βλέπεις τον τύπο με τα γυαλιά;», μου είπε δείχνοντάς τον.

Κοίταξα τους άντρες πίσω μου. «Ναι».

«Είναι κακός μπελάς».

Ρουθούνισα και η Λιζ έβαλε τα γέλια.

«Ο ψηλός λευκός τύπος με το καφετί μπουφάν ζει στο υπόγειο της μαμάς του», είπε. Ο ξανθός άντρας χαμογελούσε προς το μέρος μας και μας χαιρετούσε. «Σε περίπου πέντε λεπτά, θα βρει να δανειστεί από κάπου μια κιθάρα». Με κοίταξε. «Θα παίζει το “More Than Words” των Extreme και θα το εκτελέσει πολύ, πολύ άσχημα».

Η Λιζ γελούσε, καθώς του έδινε τον λογαριασμό. «Αλήθεια λέει! Θεέ μου, πόσο αλήθεια».

Ενώ έπαιρνε την απόδειξή του, πρόλαβα και της έριξα μια γρήγορη ματιά. Χρωστούσε μόνο δέκα δολάρια, άφησε όμως φιλοδώρημα άλλα δέκα. Τη γύρισε ανάποδα και σηκώθηκε απ' το μπαρ. «Τέλος πάντων, καλή τύχη», είπε κάνοντας να φύγει.

«Περίμενε», είπα προλαβαίνοντάς τον.

Σταμάτησε και με κοίταξε. «Πόσο είναι το στοίχημα;»

Σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του, βγάζοντας τα κλειδιά του αυτοκινήτου του. «Εκατό δολάρια».

«Κι εσύ; Δε συμμετέχεις στο στοίχημα;»

Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Δεν είναι του τύπου μου κάτι τέτοια».

«Όχι; Κι αν έφευγα τώρα μαζί σου; Θα κέρδιζες τα χρήματά;»

Ζάρωσε το μέτωπό του. «Δε σε πιάνω».

«Σκέφτομαι ούτως ή άλλως να φύγω, οπότε μπορούμε να βγούμε μαζί αποδώ μέσα. Και να κερδίσεις και το στοίχημα».

Χαμογέλασε. «Θα το έκανες αυτό;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Φυσικά».

Έριξε μια ματιά στους άντρες στην άλλη άκρη της αίθουσας. Αυτός με το καφετί τζάκετ κρατούσε τώρα μια κιθάρα. Το βλέμμα του συνάντησε και πάλι το δικό μου κι ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. «Αν το κάνουμε, θα μοιραστούμε τα λεφτά».

Γύρισα προς το μέρος της Λιζ. «Λιζ, σε μια κλίμακα από το ένα έως το “κατά συρροή δολοφόνος” πόσο επικίνδυνος είναι αυτός ο άνθρωπος; Θα είμαι ασφαλής αν βγω στο σκοτεινό πάρκινγκ μαζί του;»

Χαμογέλασε. «Ο Ντάνιελ είναι ο μόνος άντρας με τον οποίο θα έφευγα απ’ αυτό το μπαρ».

Φαινόταν να το διασκεδάζει. «Δεν ξέρω πώς να το πάρω αυτό που λες. Στην τελική, είσαι ξαδέρφη μου».

Η Λιζ γέλασε ξανά. «Είναι ακίνδυνος».

«Και θα τηρήσει τη συμφωνία μας; Θα μου δώσει το μερίδιό μου;» ρώτησα.

Σκούπισε ένα ποτήρι μ’ ένα ποτηρόπανο. «Ακόμα κι αν αυτοί οι ηλίθιοι δεν τηρήσουν το δικό τους μέρος της συμφωνίας και δεν τον πληρώσουν, αυτός θα σου δώσει τα χρήματα. Πρόκειται γι’ αυτό το είδος ανθρώπου».

Κοίταξα τον Ντάνιελ κι αυτός ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είμαι μαλάκας. Κι αυτό το λέω με περηφάνια».

Ένωσα το χαμόγελό μου να φτάνει στα μάτια μου. Είχε χιούμορ.

«Εντάξει», είπα. «Είμαστε σύμφωνοι». Του έδειξα το διπλανό σκαμπό. «Αλλά κάτσε να μιλήσουμε λίγο. Αλλιώς δε θα πιστέψουν ότι με φλέρταρες».

Κοίταξε το ρολόι του. Αποφάσισε ότι μάλλον είχε χρόνο και κάθισε.

«Λοιπόν, μίλα μου για σένα», είπα. «Με τι ασχολείσαι;»
 «Είμαι διαχειριστής ακινήτων», είπε.

Η Λιζ γέλασε πίσω απ' τον πάγκο, όσο γέμιζε ένα ποτήρι με βαρελίσια μπίρα. «Είναι ο δήμαρχος».

Σήκωσα το ένα φρούδι. «Ουάου, ο *δήμαρχος*;»

Την κοίταξε. «Πρόκειται περισσότερο για τιμητικό τίτλο. Είναι μια μικρή πόλη κι έτσι τα καθήκοντά μου είναι ελάχιστα».

Η Λιζ κούνησε το κεφάλι της. «Απλώς είναι μετρούφρων. Ρυθμίζει τα πάντα εδώ γύρω. Παίζει μίνγκο τα βράδια της Παρασκευής, είναι εθελοντής πυροσβέστης. Είναι ακόμα κι ο Άγιος Βασίλης».

Έδειξε ένα απ' τα κορνιζαρισμένα άρθρα πάνω απ' την ταμειακή μηχανή.

Ο Άγιος Βασίλης έρχεται στο Γουακάν.

Το άρθρο συνοδευόταν από μια έγχρωμη φωτογραφία ενός χοντρού Άγιου Βασίλη, μ' ένα μικρό αγόρι καθισμένο στα γόνατά του.

Τον κοίταξα χαμογελώντας κι αυτός βιάστηκε ν' αλλάξει θέμα. «Και με τι ασχολείσαι εσύ;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Τίποτα άξιο αναφοράς».

Δε μου άρεσε να μοιράζομαι τα προσωπικά μου με άγνωστους. Δε με πίεσε.

«Εντάξει», είπε. «Και τι σε φέρνει στο Γουακάν;»

«Επιστρέφω από μια κηδεία».

Η έκφρασή του σοβάρεψε. «Λυπάμαι».

«Η θεία Λιλ ήταν ενενήντα οχτώ ετών κι είχε μια πολύ καλή ζωή. Και πολλούς εραστές, όπως της άρεσε να λέει».

Χαμογέλασε.

«Ζω στη Μινεάπολη. Απλώς περνούσα αποδώ. Να σου πω, έχει πάντα τόση ομίχλη εδώ πέρα;»

«Έχει ομίχλη έξω;» ρώτησε η Λιζ δείχνοντας έκπληκτη.

Ο Ντάνιελ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Ποτέ. Βασικά είναι πολύ παράξενο».

«Αχά. Κι έχεις παιδί;» ρώτησα.

Ύστερα από ένα απίθανο στοίχημα, ένα γκουρμέ σάντουιτς και μερικές αγκαλιτσες με ένα κατσικάκι που φορά πιτζάμες, τα πάντα στον κόσμο της Αλέξης Μοντγκόμερι ανατρέπονται. Η αιτία; Ο Ντάνιελ Γκραντ. Αδιανόητα κούκλος. Ξυλουργός. Δέκα χρόνια νεότερός της και η προσωποποίηση της χαλαρότητας. Το ακριβώς αντίθετο δηλαδή της σοφιστική κοσμοπολίτισσας Αλέξης. Κι όμως, η χημεία ανάμεσά τους –σε κάθε τομέα– είναι αδιαμφισβήτητη.

Ενώ οι πάμπλουτοι και παγκοσμίου φήμης χειρουργοί γονείς της Αλέξης απαιτούν από εκείνη να συνεχίσει την οικογενειακή παράδοση, η ίδια δε θέλει τη δόξα και το γκλάμουρ. Της αρκεί να είναι μία απλή γιατρός στα Επείγοντα Περιστατικά. Και με κάθε λεπτό που περνάει με τον Ντάνιελ στη μικρή πόλη, ανακαλύπτει τι είναι πραγματικά σημαντικό για εκείνη. Όμως, αν επιτρέψει στη γνωριμία τους να εξελιχθεί σε κάτι παραπάνω, θα πρέπει να γυρίσει την πλάτη στην οικογένειά της και να απαρνηθεί την ευκαιρία να βοηθήσει χιλιάδες ανθρώπους.

Είναι αδύνατον ο Ντάνιελ να γίνει κομμάτι του κόσμου της, αλλά δεν μπορεί να φανταστεί τη ζωή της χωρίς αυτόν. Πώς θα μπορέσει η Αλέξης να επιλέξει ανάμεσα στον κόσμο της και στον δικό του;

**Διασκεδαστικό, φρέσκο και ρομαντικό,
αυτό το σύγχρονο παραμύθι μάς υπενθυμίζει
ότι όσα μας ενώνουν είναι πάντα περισσότερα
από όσα μας χωρίζουν.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29683